

ความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชาน

A Meaning of /kin/ “to eat” in Thai Language:

A Diachronic Study and a Cognitive Linguistic Approach

Received: June 19, 2023

Revised: September 14, 2023

Accepted: September 22, 2023

ปิ่นอนงค์ อัมปะละ (Pinanong Ampala)*

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) วิเคราะห์ความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย 2) วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย และ 3) วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย โดยศึกษาความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทยเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชาน เก็บข้อมูลจากนวนิยายไทยที่เขียนและตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 จำนวน 37 เรื่อง ด้วยแนวคิดการศึกษาเชิงประวัติ และทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน ผลการศึกษาความหมายของคำว่า “กิน” ตามความหมายเชิงประวัติปรากฏในความหมายตรง ความหมายขยายออกไป และความหมายขยายออกไปเป็นสำนวน พบว่า มีลักษณะการเพิ่มคำ ตัดคำ และเปลี่ยนคำ ในด้านมโนทัศน์ของคำว่า “กิน” ตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน พบว่า ความหมายที่ขยายออกไปเป็นความหมายอุปลักษณ์ แสดงให้เห็นถึงระบบความคิดของคนต่อสรรพสิ่งรอบตัว จากการเปรียบเทียบผ่านรูปภาพต่าง ๆ ที่ปรากฏร่วมกับ “กิน” ส่วนด้านปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ผู้วิจัยพบว่าคนไทยมีค่านิยมเลียนแบบการบริโภคตามแบบตะวันตกมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งผลการศึกษาจะเกิดประโยชน์ในการเรียนรู้ความหมายของคำว่า “กิน” ของผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ และผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศต่อไป

คำสำคัญ: ความหมาย, กิน, ความหมายเชิงประวัติ, ภาษาศาสตร์ปริชาน

Abstract

The objectives of this research are to 1) analyze meaning of the word “กิน” /kin/ (to eat) (to eat) in Thai 2) to analyze semantic change of the word “กิน” /kin/ (to eat) in Thai and 3) to analyze factors influencing semantic change of the word “กิน”/kin/ (to eat) in Thai. A diachronic meaning and cognitive linguistics approaches were employed in this study. Collecting data from 37 Thai novels written and published from 1904 until 2019 with the concept of diachronic study

* อาจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับชาวต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ / pin686@gmail.com

Lecture, Ph.D., Program in Thai for Communication for Foreigners, Faculty of Humanities and Communication Arts, Payap University / pin686@gmail.com

and cognitive linguistics. The results of the study of the meaning of the word “กิน” /kin/ (to eat) according to a diachronic meaning appear in the direct meaning, expands meaning and expanded meaning into the idioms found that it has the characteristics of adding words, cutting words and changing words. In the concept of the word “กิน” /kin/ (to eat) according to the cognitive linguistics found that the meaning extends into a metaphorical meaning signifies that the system of concept of people towards all things around them by comparing through different language forms that appear with “กิน” /kin/ (to eat). As for the factors that affect the change in the meaning of the word “กิน” /kin/ (to eat) found that Thai people have the values of imitating western consumption up to the present. From the results of this study, it will be useful to learn the meaning of the word “กิน” /kin/ (to eat) of Thai language learners as their mother tongue and learners of Thai as a foreign language.

Keywords: Meaning, Eat, A diachronic meaning, A cognitive linguistic

บทนำ

คำว่า “กิน” เป็นคำกริยาพื้นฐานที่แสดงถึงประสบการณ์ทางกายของมนุษย์ และยังเป็น “คำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิต” กล่าวคือ เป็นการบริโภคที่นำสิ่งใดสิ่งหนึ่งผ่านเข้าทางปากสู่ร่างกายด้วยการเคี้ยวและกลืน ทำให้ล่องลำคอลลงไปสู่กระเพาะ (Royal Society, 2013: 128) ส่วนความหมายอื่น ๆ ยังปรากฏไม่มากนักและไม่เพียงพอในการอธิบายความหมายที่ขยายความหมายออกไปของคำว่า “กิน” ทั้งนี้ การศึกษาวิจัยคำว่า “กิน” ที่ผ่านมามุ่งเน้นไปที่การศึกษาลักษณะทางด้านวจีวิภาค (morphology) และวากยสัมพันธ์ (syntax) เป็นส่วนใหญ่โดยไม่ได้ศึกษาด้านความหมายมากนัก แต่ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันมีลักษณะ การแจกแจงความหมายที่แตกต่างกันไป หากต้องวิเคราะห์คำว่า “กิน” ให้มากกว่าด้านไวยากรณ์จำเป็นต้องคำนึงถึงการวิเคราะห์ความหมายด้วย นอกจากนี้ “กิน” ยังปรากฏในรูปแบบของสำนวน (idioms) หรือวลีที่ใช้บ่อย ถือเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่เปลี่ยนไปจากความหมายตามคำจำกัดความ และมีความหมายเปรียบเทียบ ซึ่งหากจะอธิบายความหมายนั้นได้อย่างครอบคลุมที่สุดจะต้องอาศัยการอธิบายความหมายร่วมด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น “เขาเล่าว่าวิมล กิน ชาย ไปสักสิบคน ล้วนแล้วแต่ชายหนุ่มวัยใกล้เอาเมีย” (Faculty of Arts, Chulalongkorn University, 2020) จากตัวอย่าง “กินชาย” แสดงให้เห็นถึงความหมายเกี่ยวข้องกับอาการและการกระทำ ตัวอย่างนี้เป็นวลีที่นำมาใช้บ่อยจนกลายเป็นสำนวน

นอกจากตัวอย่าง “กินชาย” ข้างต้น ผู้วิจัยยังสังเกตเห็นว่า คำว่า “กิน” ในภาษาไทยที่ปรากฏในคลังข้อมูลภาษาไทยฯ ซึ่งอยู่ในแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น หนังสือ พจนานุกรม นวนิยาย เป็นต้น มีความหมายหลายความหมายที่น่าสนใจ และมีความหมายเชิงเปรียบเทียบลักษณะทางภาษาดังกล่าว หากนำแนวคิดความหมาย

เชิงประวัติศาตร์ศึกษาระบบการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย และนำทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชานมาใช้ในการศึกษาอุปักษ์ณณ์โมทัศน์ จะเป็นกระบวนการทางการศึกษาที่สามารถช่วยอธิบายการเปลี่ยนแปลงทางความหมายในลักษณะการขยายความหมายนั้นได้ เนื่องจากความหมายเชิงประวัติศาตร์สามารถอธิบายเรื่องพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงของภาษา อธิบายระบบภาษาที่ต่างยุคสมัยอาจมีรูปภาษาที่แตกต่างกันไป รวมทั้งใช้หาสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของภาษาตามการเปลี่ยนแปลงที่เป็นปรากฏการณ์อย่างต่อเนื่อง ค่อยเป็นค่อยไป มีลักษณะคงที่ และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ส่วนทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชานสามารถนำมาใช้อธิบายระบบคิดของมนุษย์ที่ปรากฏในภาษา รวมทั้งปรากฏการณ์ทางภาษาที่เกิดขึ้นได้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า การศึกษาคำว่า “กิน” ในภาษาไทย หลายเรื่องที่ใช้ทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน เช่น งานวิจัยของ ฮุย ลู่ซิน และปาร์ค คยอนอิน (Lu & Park, 2019) ศึกษาในแง่เน้นเชิงลบของคำว่า “กิน” ที่มาจากพื้นฐานความคิดเชิงเปรียบเทียบว่าการกิน คือ การกระทำที่แสดงวิถีและตัวตน (egoistic) ส่วนในภาษาอื่น เช่น ภาษาเวียดนาม ได้แก่ บทความที่ศึกษาคำว่า “กิน” ในภาษาเวียดนามของรุจิวรรณ เหล่าไฟโรจน์ (Laophairoj, 2017) ศึกษาคำว่า ăn “กิน” ในภาษาเวียดนามตามแนววรรคศาสตร์ปริชาน (cognitive semantics) โดยมุ่งศึกษาว่า คำว่า ăn “กิน” เป็นคำหลายความหมายประเภทใด และศึกษาความหมายของคำว่า ăn “กิน” ในบริบทต่าง ๆ ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ อย่างไร รวมถึงแสดงเครือข่ายทางความหมาย (semantic network) ของคำว่า ăn “กิน” ในภาษาเวียดนาม เป็นต้น

ทั้งนี้ งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “กิน” ในแง่มุมมองการเปลี่ยนแปลงทางความหมายในเชิงประวัติ การศึกษามโนทัศน์ การวิเคราะห์และเปรียบเทียบความหมาย รวมทั้งปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาในลักษณะควบคู่กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาโดยใช้ข้อมูลนวนิยายไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาคำว่า “กิน” ในภาษาไทยโดยใช้ข้อมูลดังกล่าว การศึกษาคำว่า “กิน” จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนเรื่องคำและความหมายในภาษาไทยให้กับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาแม่ รวมทั้งผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาที่ได้จะช่วยพัฒนาระบบวิธีการคิดวิเคราะห์ การเชื่อมโยงความคิดในกระบวนการเรียนรู้ภาษา การเชื่อมโยงความหมายของผู้เรียน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อผู้สอนภาษาไทยและภาษาศาสตร์ที่นำไปใช้สอนภาษาต่าง ๆ รวมทั้งนำไปใช้อธิบายความคิดกับความหมายให้แก่ผู้เรียนได้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย
2. เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย
3. เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏในภาษาไทย

การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและกรอบแนวคิดการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาวิเคราะห์ความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติศาตร์และภาษาศาสตร์ปริชานด้วยกรอบทฤษฎีและแนวคิดต่าง ๆ ได้แก่ กรอบแนวคิดด้านความหมายเชิงประวัติศาตร์ของเซนเดล (Schendl,

2001) ฮ็อก (Hock, 1991: 556) และวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (Khanitthanan, 1983: 1) ส่วนประเภทของการเปลี่ยนแปลงทางความหมายใช้ของ ลีช (Leech, 1985, as cited in Wongthai, 2018: 39-43) การเปลี่ยนแปลงของภาษา (language change) ใช้แนวคิดของ นันทนา วงษ์ไทย (Wongthai, 2018: 73-77) และทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน โดยแนวคิดที่นำมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาวิเคราะห์ ได้แก่ คำหลายความหมายหรือพหุณัย (polysemy) ของเลคอฟ (Lakoff, 1987) และอีแวนส์และกรีน (Evans & Green, 2006) ด้านแนวคิดการจัดกลุ่ม (categorization) และทฤษฎีต้นแบบ (prototype theory) ของ รอช (Rosch, 1975) ด้านมโนทัศน์ (concept) ของ ออกเดนและริชาร์ด (Ogden & Richard, 1972) อุปลักษณมโนทัศน์ (conceptual metaphor) ของ เลคอฟและจอห์นสัน (Lakoff & Johnson, 2003) รายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดด้านความหมายเชิงประวัติของเซนเดิล (Schendl, 2001) ฮ็อก (Hock, 1991: 556) และวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (Khanitthanan, 1983: 1) แนวคิดนี้แบ่งประเภทของการเปลี่ยนแปลงทางความหมายแบ่งได้ 3 ลักษณะ คือ 1) แบ่งตามลักษณะของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ ความหมายเชิงมโนทัศน์ (conceptual meaning) ความหมายแฝง (connotative meaning) ความหมายเชิงสังคม (social meaning) ความหมายเชิงอารมณ์ (affective meaning) ความหมายชวนคะนึ่ง (reflected meaning) ความหมายที่ถูกกำหนด (collocative meaning) ความหมายเชิงเน้นความ (thematic meaning) 2) แบ่งตามความหมายตรงตามรูป และ 3) แบ่งตามความหมายไม่ตรงตามรูป

2. การเปลี่ยนแปลงของภาษา (language change) ใช้แนวคิดของ นันทนา วงษ์ไทย (Wongthai, 2018: 73-77) ในด้านสาเหตุทางภาษา (linguistic causes) สาเหตุทางประวัติศาสตร์ (historical causes) สาเหตุทางสังคม (social causes) สาเหตุทางจิตวิทยา (psychological causes) สาเหตุจากอิทธิพลจากต่างประเทศและสาเหตุจากความจำเป็นที่จะต้องมีชื่อใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่เป็นแหล่งข้อมูลของงานวิจัย ได้แก่ นวนิยายไทยที่เขียนและตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นวนิยายไทยที่เขียนและตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาศึกษา จำนวน 37 เรื่อง นวนิยายในช่วงเวลาดังกล่าวคัดเลือกจากนวนิยายที่เป็นเล่มแรก รวมทั้งคัดเลือกรูปแบบ แนวเรื่อง และการได้รับรางวัล โดยทุกเรื่องที่น่าสนใจยังมีต้นฉบับปรากฏอยู่ ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลและรายละเอียดของนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์

ลำดับที่	นวนิยาย				
	ชื่อ	ผู้แต่ง	ปีที่แต่ง	ปีที่ตีพิมพ์	อ้างอิง
1	นิทานทองอิน	นายแก้ว นายขวัญ	2447	2510	(Nai Kaew Nai Kwan, 1967)
2	ความไม่พยายาม	ครูเหลี่ยม	2458	2544	(Kru Liam, 2001)
3	ศึกอนงค์	มาลัย ชูพินิจ	2469	2496	(Chupinit, 1953)
4	ลูกผู้ชาย	ศรีบูรพา	2471	2537	(Sriburapha, 1994)
5	ละครแห่งชีวิต	อากาศดำเกิง ทรัพย์พัฒน์, ม.จ.	2472	2546	(Rapeeraphat, 2003)
6	ศัตรูของ เจ้าหล่อน	ดอกไม้สด	2472	2561	(Dokmai Sot, 2018a)
7	สงครามชีวิต	ศรีบูรพา	2474	2548	(Sriburapha, 2005)
8	ข้างหลังภาพ	ศรีบูรพา	2479	2543	(Sriburapha, 2000)
9	ผู้ดี	ดอกไม้สด	2480	2561	(Dokmai Sot, 2018b)
10	หญิงคนชั่ว	ก.สุรางคนางค์	2480	2561	(Kor Surangkanang, 2018)
11	บ้านทรายทอง	ก.สุรางคนางค์	2493	2546	(Kor Surangkanang, 2003)
12	สี่แผ่นดิน	ศีกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว.	2494	2554	(Pramoj, 2011)
13	จนกว่าเราจะ พบกันอีก	ศรีบูรพา	2495	2564	(Sriburapha, 2021)
14	แลไปข้างหน้า	ศรีบูรพา	2495	2536	(Sriburapha, 1993)
15	พุ่มมหาราช	เรียมเอง	2497	2543	(Riam Eng, 2000).
16	ละอองดาว	พนมเทียน	2500	2525	(Phanom Thian, 1982)
17	เรือมนุษย์	กฤษณา อโศกสิน	2511	2557	(Kritsana Asoksin, 2014)
18	ข้าวนอกนา	สีฟ้า	2517	2517	(Sifa, 1974)
19	ลูกอีสาน	คำพูน บุญทวี	2519	2519	(Bunthawee, 1976)
20	ความรักของ วัลยา	เสนีย์ เสาวพงศ์	2523	2544	(Senee Saowapong, 2001)
21	บุษบกใบไม้	กฤษณา อโศกสิน	2524	2543	(Kritsana Asoksin, 2000)
22	ผู้หญิงคนนั้นชื่อ บุญรอด	โบตัน	2524	2543	(Botan, 2000)
23	คำพิพากษา	ชาติ กอบจิตติ	2524	2526	(Korbjitti, 1983)
24	ดลิ่งสูง ซุงหนัก	นิคม รวยยวา	2527	2545	(Raiyawa, 2002)
25	ประชาธิปไตย บนเส้นขนาน	วินทร์ เลียววาริณ	2536	2537	(Leowarin, 1994)
26	อมตะ	วิมล ไทรนันทนวล	2543	2543	(Sainimnuan, 2000)

ตารางที่ 1 ข้อมูลและรายละเอียดของนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ (ต่อ)

ลำดับที่	นวนิยาย				
	ชื่อ	ผู้แต่ง	ปีที่แต่ง	ปีที่ตีพิมพ์	อ้างอิง
27	เสียงเพรียกจาก ท้องน้ำ	ประทีป ชุมพล	2546	2546	(Chumphon, 2003)
28	รอยย่น	ยุวดี ต้นสกุลรุ่งเรือง	2550	2551	(Tonsakulrungruang, 2008)
29	ลับแลแก่งคอย	อุทิศ เหมะมูล	2552	2552	(Hemamoon, 2009)
30	คนแคะ	วิภาส ศรีทอง	2555	2557	(Srithong, 2014)
31	รูสนี้	มนตรี ศรียงค์	2555	2555	(Sriyong, 2012)
32	เนรเทศ	ภู กระจาด	2557	2557	(Phu Kradad, 2014)
33	ไส้เดือนดาบอด ในเขาวงกต	วีรพร นิติประภา	2556	2558	(Nitiprapa, 2015)
34	พลีไปใน พรายเวลา	ผาด พาสีกรณ์	2558	2558	(Phad Pasikorn, 2015)
35	กรงกรรม	จุฬามณี	2560	2560	(Chulamane, 2017)
36	พุทธศักราชอัสตงกับ ทรงจำของทรงจำ ของแมวกุหลาบดำ	วีรพร นิติประภา	2561	2561	(Nitiprapa, 2018)
37	ใต้ฝุ่น	โกลาบ จัน	2562	2562	(Golap Chan, 2019)

ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกข้อความที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “กิน” ที่แสดงการขยายความหมายว่ามีความหมายอย่างไร ในภาษาไทยโดยใช้วิธีการ คือ คัดสรรคำว่า “กิน” ที่ปรากฏทุกตำแหน่งในประโยค ทั้งความหมาย “กิน” ใน ความหมายต้นแบบตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (Royal Society, 2013) รวมทั้ง “กิน” ที่เป็น ความหมายขยายออกไป ได้แก่ ความหมายเปรียบเทียบเป็นอุปลักษณ์ เช่น กินเวลา และ “กิน” ที่เป็นสำนวน เช่น นอนกลางดินกินกลางหญ้า เป็นต้น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำคำว่า “กิน” ที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดในความหมาย ต้นแบบและความหมายที่ขยายออกไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาและวรรณกรรมไทยตรวจสอบข้อมูล ความถูกต้อง

2. วิเคราะห์ความหมายที่ขยายออกไปของคำว่า “กิน” โดยพิจารณาข้อมูลภาษาจากคำว่า “กิน” ที่มี การขยายความหมายในลักษณะโยงความหมายหนึ่งไปยังอีกความหมายหนึ่ง ซึ่งเป็นความหมายของสิ่งที่ถูกเปรียบ เช่น “กินเวลา” เปรียบเวลาเป็นอาหาร หรือสิ่งที่บริโภคเข้าสู่ร่างกาย เป็นต้น

3. เก็บข้อมูลภาษา โดยบันทึกข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ใน Microsoft Excel จากนั้นนำมาจำแนกประเภท คำว่า “กิน” ออกเป็นหมวดหมู่ความหมายต่าง ๆ ตามลักษณะและคุณสมบัติทางความหมาย ทั้งนี้จะเก็บข้อมูล ทางภาษาจากคำว่า “กิน” ที่ปรากฏทั้งความหมายตรง ความหมายที่ขยายออกไปจากความหมายต้นแบบ ความหมายที่ขยายเป็นอุปลักษณ์ และความหมายที่ขยายเป็นสำนวน

4. นำแนวความคิดการศึกษาเชิงประวัติ (diachronic study) ทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน (cognitive linguistics) มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ข้อมูลทางภาษา วิเคราะห์ระบบความหมาย รวมทั้งวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ทั้งนี้ผู้วิจัยได้นำคำว่า “กิน” ที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดในความหมายต้นแบบและความหมายที่ขยายออกไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาและวรรณกรรมไทยตรวจสอบข้อมูลความถูกต้อง

5. วิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อคำว่า “กิน” ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ที่ปรากฏจากข้อมูลนวนิยายไทย

6. สรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวข้องต่อไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชานจากข้อมูลนวนิยายไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2562 ผลการศึกษามีดังนี้

1. ความหมายต้นแบบของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย พบ 6 ลักษณะ ได้แก่

1.1 “กิน” ปรากฏร่วมกับอาหารทั่ว ๆ ไป ได้แก่ ก๋วยเตี๋ยว ขนม ขนมครก ขนมจีน ขนมปัง บาเกตต์ ข้าว ของกิน ของแกลง คาร์เวีย เค้ก ดินสอ ตะโก้เผือก น้ำพริก น้ำพริกเผา มะพร้าว มันต้ม ยา ยาลม สายบัว ส้ม หมาก เข้าไป หอย หอยจู้บแจง อาหาร และไอติม ผู้วิจัยขอเสนอตัวอย่าง “กิน” ที่ปรากฏร่วมกับ “ก๋วยเตี๋ยว” “ข้าว” “หมาก” รายละเอียดดังนี้

1) “กินก๋วยเตี๋ยว” พบในปี พ.ศ. 2494 แสดงให้เห็นว่า “ก๋วยเตี๋ยว” เป็นอาหารที่ไทยรับเข้ามาจากประเทศจีน และบริโภคนกันอย่างแพร่หลาย ตามช่วงสมัยการปกครองที่เน้นชาตินิยม และปฏิบัติตามข้อกำหนดของรัฐบาล “ก๋วยเตี๋ยว” จึงถือเป็นอาหารหลักอีกประเภทหนึ่งที่คนไทยนิยมรับประทานนอกเหนือไปจากข้าว ดังตัวอย่างเช่น

“เดี๋ยวนี้ถึงกับว่า ว่าก๋วยเตี๋ยวมเดียววันไหนแหละอาจแก้เศรษฐกิจของชาติได้ อ้อ! แล้วถ้าใส่หมวกอีกใบหนึ่ง กินก๋วยเตี๋ยวมหนึ่งละก็ เป็นมหาอำนาจ ได้เลยแม่พลอยเอ๋ย”

(Pramoj, 2011: 549)

2) “ข้าว” ปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2447 ต่อมาปรากฏในปี พ.ศ. 2458 พ.ศ. 2471 พ.ศ. 2472 และ พ.ศ. 2474 ตามลำดับ คำว่า “กินข้าว” และ “กินข้าว” ซึ่งมีความหมายแสดงถึงการนำเข้าสู่ร่างกาย และมีความหมายเดียวกันกับความหมายต้นแบบ โดยช่วงเวลา พ.ศ. 2458 พบ “กินข้าว” ส่วน “กินข้าว” พบครั้งแรกปี พ.ศ. 2447 ต่อมาปรากฏในปี พ.ศ. 2471 จากนั้นปรากฏในปี พ.ศ. 2472 แสดงให้เห็นว่าจากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า ช่วงแรก คำว่า “กินข้าว” พบครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2447 แล้วในปี พ.ศ. 2458 เป็นระยะเวลา 11 ปี เกิดการเปลี่ยนแปลงเป็น “กินข้าว” และพอหลังจากนั้น 13 ปี คือ ปี พ.ศ. 2471 จนมาถึงปี พ.ศ. 2474 ดังตัวอย่างที่ว่า

“ถ้ายังงั้น กินข้าว กันเสียที่จะได้ละกระมัง”

(Nai Kaew Nai Kwan, 1967: 77)

“ข้าพเจ้าคิดในใจชอบต่อการกินข้าว เพราะเป็นการได้อยู่ยังยั้งสวนนี้มานานกว่า”

(Kru Liam, 2001: 50)

ลักษณะการเปลี่ยนแปลงความหมายของ “กินข้าว” ที่พบในนวนิยายที่นำมาศึกษาไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงความหมายแต่อย่างใด และยังคงมีความหมายว่านำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเข้าปากโดยเคี้ยว กลืนลงท้อง ซึ่งเป็นความหมายในหมวดหมู่เดียวกับความหมายต้นแบบ แต่สิ่งที่พบว่าเป็นการเปลี่ยนแปลง คือ การเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียงสระ โดยคำว่า “กินข้าว” (ปี พ.ศ. 2458) เปลี่ยนเป็น “กินเข้า” จากเสียงสระ (-า) เป็นเสียงสระ (-ะ) ซึ่งเป็นสระเกินมีเสียงตัวสะกด [ว] แต่ไม่มีรูปตัวสะกด “ว” และเปลี่ยนเสียงสระ (-ะ) ในคำว่า “กินเข้า” เป็นเสียงสระ (-า) ในคำว่า “กินข้าว” ซึ่งมีทั้งเสียงและรูปตัวสะกดเสียง [ว]

3) “หมาก” จากข้อมูลนวนิยาย พบคำว่า “กินหมาก” อย่างแพร่หลาย โดย “กินหมาก” ปรากฏในปี พ.ศ. 2458 อยู่ในช่วงที่ความนิยมกินหมากในประเทศไทยกำลังแพร่หลาย ซึ่งช่วงปี พ.ศ. 2458 – 2472 ตรงกับสมัยรัชกาลที่ 6 ระยะเวลา 14 ปี “หมาก” เป็นอาหารกินเล่น และยารักษาฟัน ตัวอย่างเช่น

“เขาไม่ขาดหมาก แม่ปรุงกินหมากจนฟันดำงามราวกะแสงสีปีกแมลงทับ”

(Kru Liam, 2001: 571)

แสดงให้เห็นว่า ความนิยมในเรื่องการกินหมากยังคงแพร่หลายออกไปตามความนิยมของผู้คนและรสนิยมของคนที่มีความคิดว่าการมีฟันสีดำทำให้เพิ่มความสวยให้แก่ตนเอง

1.2 “กิน” ปรากฏร่วมกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จากข้อมูลการวิเคราะห์ปรากฏเพียง “กินเหล้า” “กินสุรา” “กินแต่คอนญัค” “สก๊อตช์” และ “แชมเปญ” เท่านั้น โดยปรากฏตั้งแต่ปี พ.ศ. 2458 รายละเอียดต่อไปนี้

“กลับมาก่อน บอกเหตุให้ฉันทราบว่ามีโทษผิดอะไรกลับมากินสุรา อาหารหมี่แกงร้อนด้วยกันก่อน”

(Kru Liam, 2001: 543)

“ถ้าเธอแต่งงานกับฉันแล้ว ฉันจะมีภรรยาแต่เธอคนเดียวจะรักแต่เธอคนเดียวจะไม่กินเหล้า จะไม่เที่ยว”

(Dokmai Sot, 2018b: 132)

“ท่านขุนอาจเลี้ยงแขกด้วยกาแฟใส่นม หรือน้ำอัดลม สักแต่ไอ้แขกของผมนั้นจะกินแต่คอนญัค สก๊อตช์ แชมเปญ”

(Phanom Thian, 1982: 235)

แสดงให้เห็นว่า ในปี พ.ศ. 2458 คำว่า “กินสุรา” ปรากฏเป็นครั้งแรก หลังจากนั้นเป็นเวลา 14 ปี ในปี พ.ศ. 2472 ปรากฏใช้คำว่า “เหล้า” อย่างแพร่หลาย “กินเหล้า” ใช้สื่อความหมายของการดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์แทน “กินสุรา” ที่ค่อนข้างจะนำมาใช้อย่างจำกัด สิ่งที่เป็นข้อสังเกตอย่างหนึ่ง คือ ตัวอย่างที่ว่า “...กินแต่คอนญัค สก๊อตช์ แชมเปญ...” ซึ่งพบในปี พ.ศ. 2500 แสดงให้เห็นว่า เรียกชื่อเหล้าตามภาษาต่างประเทศ อาจเป็นเพราะช่วงระยะเวลานี้วัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาแพร่หลายในสังคมไทยทำให้ส่วนหนึ่งคนนิยมกินเหล้าต่างประเทศ

1.3 “กิน” เครื่องดื่มทั่วไปที่ไม่มีแอลกอฮอล์ ได้แก่ กาแฟ น้ำชา น้ำ นม น้ำแข็งกด น้ำส้ม และโอวัลติน ดังยกตัวอย่างรายละเอียดการวิเคราะห์ คำว่า “กาแฟ” ต่อไปนี้

คำว่า “กินกาแฟ” พบเมื่อปี พ.ศ. 2458 และเริ่มเข้ามาในปี พ.ศ. 2472 ช่วงเวลานี้มีการระบุชื่อกาแฟเป็นไปตามสมัยนิยมที่มีความชัดเจนในเรื่องรสชาติกาแฟและยี่ห้อกาแฟ

“คุณแม่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เรากินกาแฟกันคนละถ้วย ขนมปังอีกนิดหน่อยพอแล้วสำหรับตอนเช้า”

(Pramoj, 2011: 199)

1.4 “กิน” ปรากฏร่วมกับรสชาติ ได้แก่ เปรี๊ยะ รสเผือก เผ็ด และหวาน รายละเอียดดังนี้ คำว่า “กินรสชาติ” ที่ปรากฏในข้อมูลนวนิยาย ได้แก่ กินเปรี๊ยะ กินรสเผือก กินเผ็ด และกินหวาน ซึ่งเป็นรสชาติของผลไม้ อาหาร ขนม ดังการวิเคราะห์ “กินเปรี๊ยะ” ดังนี้

“แหม ส้มโอเสียด้วย อยากจะกราบพี่หมอนสักสิบทีจิงอยาก กินเปรี๊ยะ ๆ อยู่ทีเดียว”

(Kor Surangkanang, 2003: 199)

1.5 “กิน” ปรากฏในลักษณะอื่น ได้แก่ กลางทาง เหลา พรี ดังการวิเคราะห์ “เหลา” ดังนี้ คำว่า “กินเหลา” จากข้อมูลพบในปี พ.ศ. 2511 และปี พ.ศ. 2560 ระยะเวลารวม 49 ปี มีที่มาจากคำว่า “เหลา” แปลว่า ภัตตาคาร ซึ่งปัจจุบันคำว่า “เหลา” ถูกนิยามให้มีความหมายแคบลง คือ อาหารจีนที่จัดเรียงบนโต๊ะเพื่อเลี้ยงฉลองซึ่งเป็นที่นิยมในคนไทยเชื้อสายจีนและคนไทยทั่วไปเพื่อทำความรู้จักกันมากยิ่งขึ้น ดังนี้

“กินเหลาไหนล่ะ”

(Kritsana Asoksin, 2014: 174)

“ม้าวว่าจะพาไปกินเหลา ฉลองที่ได้ลูกสะใภ้ใหม่แกบอกผมอย่างนั้น”

(Chulamane, 2017: 199)

1.6 กินที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการกินของสัตว์

ลักษณะการกินนี้ เป็นพฤติกรรมการกินของสัตว์ ได้แก่ ควาย นาก ครั่ง ปลวก เป็ด เปรียง และไส้เดือน ผู้วิจัยยกตัวอย่างการกินของ “เปรียง” และ “ไส้เดือน” ปรากฏในปี พ.ศ. 2546 และในปี พ.ศ. 2560 ตามลำดับ แสดงให้เห็นลักษณะการกินที่เกิดตามธรรมชาติของสัตว์ ตัวอย่างเช่น

“เปรียงกินไม้พุ่มหมดแล้ว นี่ขนาดลงชั้นหลายหนแล้ว”

(Chumphon, 2003: 44)

“คุณตาไส้เดือนกินดิน ซึ่อออกมาเป็นดิน”

(Nitiprapa, 2015: 441)

ตัวอย่างข้างต้นแสดงถึงลักษณะการกินของสัตว์ พบตั้งแต่ปี พ.ศ. 2497 จนถึงปี พ.ศ. 2560 ซึ่ง “กิน” เป็นพฤติกรรมการบริโภคของสัตว์ตามธรรมชาติโดยนำสิ่งที่บริโภคได้เข้าสู่ร่างกาย แสดงให้เห็นวิถีชีวิตการกินอยู่ตามธรรมชาติของสัตว์

2. ความหมายขยายออกไปของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย พบ 3 ลักษณะ ได้แก่ ความหมายขยายออกไปจากความหมายต้นแบบ ความหมายขยายออกไปเป็นอุปลักษณ์ และความหมายขยายออกไปเป็นส่วนรายละเอียดดังนี้

2.1 “กิน” ความหมายขยายออกไปจากความหมายต้นแบบ

“กิน” ความหมายขยายออกไปจากความหมายต้นแบบที่ปรากฏในข้อมูลนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ ปรากฏตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปี พ.ศ. 2560 ได้แก่ คำว่า “หากิน” “ผู้หญิงหากิน” “ทำมาหากิน” “อยู่กิน” “กินนอน” “ค่ากินค่าอยู่” “กินเลี้ยง” “พอกินพอใช้” “กินไม่ได้นอนไม่หลับ” “ตีกิน” “ไม่เป็นอันกินอันนอน” “นั่งกินนอนกิน” “มีอันจะกิน” “ไม่มีจะกิน” และ “ที่ดินทำกิน” หรือ “ผืนดินทำกิน” ผู้วิจัยจะยกตัวอย่าง คำว่า “หากิน” ดังนี้

คำว่า “หากิน” พบข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 เป็นครั้งแรก กล่าวคือ ตัวอย่าง ปี พ.ศ. 2447 เป็นตัวอย่างของ “หากิน” ที่แสดงให้เห็นถึงการหาเลี้ยงชีวิตด้วยการเดินทางไปทำงานทำหลายพื้นที่ ตัวอย่างเช่น “อะไร ยังงั้นเที่ยวหรือ ก็ดูท่าทางจะเป็นได้ ตามที่ฉันสังเกตดูแถมไม่ได้หากินทางอื่น ไปละหายไปสองวันสามวัน ไม่เห็นกลับมาที่ห้องนี้เลย”

(Nai Kaew Nai Kwan, 1967: 148)

นอกจากนี้คำว่า “หากิน” ซึ่งอยู่ในช่วงปี พ.ศ. 2480 – 2560 ปรากฏคำว่า “หากิน” ในลักษณะประกอบอาชีพเป็นโสเภณี

“เลิกการหากินอย่างนี้เสีย ได้ยื่นไหมริ้น ถ้ามีผู้ชายดี ๆ เขารับจะเลี้ยงดูต่อไปข้างหน้า”

(Kor Surangkanang, 2018: 184)

2.2 ความหมายขยายออกไปเป็นอุปลักษณ์ของคำว่า “กิน”

คำว่า “กิน” ความหมายขยายเป็นอุปลักษณ์ปรากฏเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2458 โดย “กิน” ความหมายขยายเป็นอุปลักษณ์ปรากฏ ได้แก่ กินเวลา กินเงินเดือน กินใจ กินดิบ พนันกินตัว กินกัน กินโต๊ะ กินน้ำตา กินแค้น ๆ กินเลือดกินเนื้อ กินแห่งแคลงใจ กินเมือง กินไม่ยักลง กินน้ำพริก สายตาไม่กินกัน กินพ่อ กินแม่ กินเข้าไป กินหัว กินตอง กัดกิน กินบริเวณ กินเนื้อที่ เกาะเมียกิน เกาะแม่กิน ถูกหวยกิน กินดับ กินค่าเช่า กินค่าไถ่ กลืนกิน ทิ้งไฟให้กิน จัญไรจะกิน กินหีบ กินเอาบุญ กินเส้น กินความ กินจุ กินอากาศ กินอุดมคติ กินตำแหน่ง กินเหลือกะปิ กินผ้า ตะคริวกิน กินเหยื่อ เถาไม้เลื้อยกินคน ต้มกินดนตรี เหน็บขา กิน เหน็บกินขารักมันกินไม่ได้ ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างคำว่า “กินเวลา” ดังรายละเอียดต่อไปนี้

“กินเวลา” ปรากฏเริ่มแรกในปี พ.ศ. 2458 หลังจากนั้น 13 ปี พบอีกครั้งในปี พ.ศ. 2471 ความหมายของ “กินเวลา” ยังคงเดิมที่หมายถึง ใช้เวลา เปลืองเวลา ดังนี้

“ข้าพเจ้ามาจัดแจงแต่งกาย และค้นหาหนังสือบางเล่ม ซึ่งยังคงพลัดหมุกกว่าจะพร้อมหม่มน กินเวลาหลายนาที”

(Kru Liam, 2001: 54)

2.3 ความหมายขยายออกไปเป็นสำนวนของคำว่า “กิน”

“กิน” ที่มีความหมายขยายออกไปเป็นสำนวน แตกต่างจาก “กิน” ที่มีความหมายเป็นอุปสรรคณ์ คือ “กิน” ที่เป็นสำนวนจะเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายโดยไม่สามารถแยกออกเป็นคำแต่ละคำในสำนวนนั้น ๆ ได้แก่ นอนกับดินกินกับหญ้า กัดก้อนเกลือกิน ชุดดินกินหญ้า ปากกินเกลือกินปลา ร้า นอนกลางดินกินกลางทราย ลักกินขโมยกิน กินรังแตน เกลียดตัวกินไข่ กินไข่แดง ซีกกลางจะกินกบาล เนื้อไม่ได้กินหนังไม่ได้รองนั่ง กินอยู่กับปาก อายากอยู่กับท้อง กินแดงเถาตาย กินน้ำตาต่างข้าว กินน้ำใต้ศอก ผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างสำนวน 2 สำนวน ได้แก่ กัดก้อนเกลือกิน และกินแดงเถาตาย รายละเอียดดังนี้

สำนวนแรก คือ “กัดก้อนเกลือกิน” ปรากฏในปี พ.ศ. 2494 ดังนี้

“บ้านช่องเขาอยู่ที่ไหนเป็นอย่างไรฉันก็ยังไม่รู้ แต่ฉันคิดว่าถึงจะอยู่กระท่อมยากจน กัดก้อนเกลือกิน ก็คงจะดีกว่าอยู่ที่บ้านนี้”

(Pramoj, 2011: 491)

จากตัวอย่างสำนวนที่ว่า “กัดก้อนเกลือกิน” ที่ปรากฏข้างต้น สำนวนนี้ในชีวิตประจำวันใน ความหมายที่แสดงถึงความทุกข์ยากลำบากในชีวิต

สำนวนที่สอง คือ “กินแดงเถาตาย” ปรากฏเฉพาะในปี พ.ศ. 2560 ดังนี้

“ถ้าเจ้าบ่าวคนใหม่ของฉันตาเป็นผมละม้าย มาจะว่าอะไรไหม”

“ไม่ได้นะอาซา เป็นหนุ่มเป็นแน่นจะมากินแดงเถาตายรู้ไปถึงไหนอายุไปถึงนั้น”

(Chulamane, 2017: 626)

จากตัวอย่างสำนวนที่ว่า “กินแดงเถาตาย” ความหมาย คือ หญิงม่ายที่มีอายุมากแต่ในตัวอย่าง แสดงถึงผู้หญิงสูงวัยที่เคยมีสามีมาก่อน สำนวนนี้ยังคงใช้ในปัจจุบัน

3. ด้านมโนทัศน์ของคำว่า “กิน” ตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน ผู้วิจัยพบระบบมโนทัศน์ของคำว่า “กิน” 7 ระบบมโนทัศน์ ดังนี้

3.1 การกินเป็นการใช้ชีวิต (EATING ARE LIVING) ตัวอย่างเช่น

“ในการรื้อต่อกรวิวาท์เมื่อทั้งสองฝ่าย กินใจรักกันซึ้งดีแล้วนั้นไม่มีใครมีผลเท่ากับด่วนวิวาท์ ให้อู้อแล้วรู้รอดไปเสียดีกว่า...”

(Kru Liam, 2001: 42)

“กินใจ” แสดงความหมายในลักษณะถูกใจหรือชอบพอกัน เป็นความหมายในเชิงบวกเกี่ยวข้องกับความรักระหว่างชายหญิงที่ตกลงแต่งงานใช้ชีวิตร่วมกัน

3.2 การกินเป็นการใช้ทรัพย์สินให้หมดไป (EATING ARE RUNNING OUT OF PROPERTY)

“กินเวลา” แสดงถึงการสิ้นเปลือง การหมดไป ตัวอย่างเช่น

“คิด ๆ ก็น่าสงสาร” มาโนชพิมพ์ “กว่าจะรู้จักพอก็กินเวลาตั้ง 7 ปี”

(Sriburapha, 2021: 54)

3.3 การกินเป็นเกม (EATING ARE GAME) ตัวอย่างเช่น

“ท่าทางวางส่งน่ายวนชวนสวาทก็เสียเปรียบกันพิลึกแทบจะขึ้นขวด “โซว์” พนนกินตัวก็เป็น
ที่วางใจได้”

(Kru Liam, 2001: 42)

“พนนกินตัว” แสดงถึงเกมการเล่นที่ส่งผลด้านลบต่อผู้เล่นที่ไม่สามารถถอนตัวได้

3.4 การกินเป็นการใช้พื้นที่ (EATING ARE USING OF SPACE) ตัวอย่างเช่น

“ร้านรวงที่มีห้องแน่นอนก็พยายามเอาสินค้าของตนออกมาวางกินเนื้อที่ของชอย”

(Tonsakulrungruang, 2008: 144)

“กินเนื้อที่” แสดงการกระทำที่เห็นแก่ตัวโดยใช้ “สินค้า” ที่ขายนมาวางในพื้นที่ “ชอย” ที่เกิน
จากพื้นที่ขายของตนเอง

3.5 การกินเป็นการได้รับ (EATING ARE RECIEVING) ตัวอย่างเช่น

“เห็นบอกว่าจะให้เขาเช่า เก็บค่าเช่ากินไปวันหนึ่ง ๆ”

(Pramoj, 2011: 68)

“กินค่าเช่า” เป็นการใช้อุปลักษณะเปรียบเทียบ “ค่าเช่า” เหมือนการกินอาหารเข้าสู่ร่างกาย
หรือการได้รับอาหาร

3.6 การกินเป็นการทำร้าย (EATING ARE JEOPARDIZING) ตัวอย่างเช่น

“แล้วแกรู้ได้ไ้ว่ากลุ่มอำนาจนั้นจะพัง? ตอนนีปลาฉลามกินเหยื่อขึ้นนี้เรียบร้อยแล้ว โดย
ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ และไม่เห็นมีอาการอาหารเป็นพิษ”

(Leowarin, 1994: 269)

“กินเหยื่อ” เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบกล่าวคือ “เหยื่อ” มีความหมายแทน “บุคคล”
ที่ถูกลงโทษ เกี่ยวข้องกับหน้าที่ที่รับผิดชอบของบุคคลกลุ่มหนึ่ง โดยเป็นการลงโทษอย่างเป็นธรรม

3.7 การกินเป็นผู้บริโภคอาหาร (EATING ARE CONSUMER) ตัวอย่างเช่น

“...เธอนั่งนิ่งหลับตาฟัง...ด้วยทุกอณูกาย จนแทบบอกไม่ได้ว่าเธอกำลังดื่มกินดนตรีอย่างหิว
กระหาย หรือเสียงดนตรีที่มองไม่เห็นนั้นที่เป็นฝ่ายเสพกินเธอกันแน่”

(Nitiprapa, 2018: 69)

“ดื่มกินดนตรี” แสดงถึงอารมณ์ความรู้สึกที่เข้าถึงอารมณ์และทำนองเพลงในลักษณะ
เคลิบเคลิ้ม หลงใหล ดื่มด่ำในเสียงดนตรีที่ผ่านประสาทสัมผัสการรับรู้

4. ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย ผลการวิเคราะห์
พบปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย 2 ปัจจัย ได้แก่

4.1 ปัจจัยทางด้านสังคมและค่านิยมของคนไทยในด้านสังคม เช่น การใช้ชีวิตคู่และการทดลอง
ใช้ชีวิตคู่ก่อนแต่งงาน คำว่า “อยู่กิน” จะใช้กับการใช้ชีวิตคู่แบบสามีภรรยาหลังแต่งงาน เมื่อวัฒนธรรมการใช้
ชีวิตคู่ตามแบบตะวันตกแพร่เข้ามาในไทย คนสมัยใหม่ “อยู่กิน” เปลี่ยนเป็นการทดลองใช้ชีวิตคู่ก่อนแต่งงาน

ที่เป็นเรื่องปกติ เช่น “จินตนะจินต์ ทำไมลูกทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลังเลยอยู่กินกันมานานเท่าไร แล้วจะนี่...” “เกือบสองปีแล้วครับ” (Botan, 2000: 42)

การประกอบอาชีพโสเภณี เดิมมักถูกบังคับแต่ปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจเป็นสิ่งบังคับจึงต้องยึดอาชีพนี้เพื่อความอยู่ที่ดีขึ้น เช่น “เงินเดือนมันเยอะจริง แต่พอทรุดโทมแล้วก็ย่ำแย่มันไม่ใช่งานที่หากินได้จนแก่ตายนี่” (Botan, 2000: 64) ในด้านการดื่มชา แต่เดิมใช้กับการสังสรรค์ในหมู่เพื่อนฝูงตามวิถีหนุ่มสาว เช่น “มยุรีเที่ยวลี้กีนน้ำชา ดินเนอร์ ดูหนัง ดูละคร สับเปอร์ และเกือบทุกครวมีละอ เป็นองครักษ์” (Dokmai Sot, 2018a: 56) ต่อมากลายเป็นค่านิยมในการต้อนรับผู้มาเยือน เช่น “จ้กีนน้ำชาหน่อยนะ จะได้ใจเย็น ๆ” (Chulamane, 2017: 36) ปัจจุบันการดื่มชาพบได้ในวัยรุ่น วัยทำงานและวัยสูงอายุ เช่น ชาไทยเย็น ชานมไข่มุก ชาเขียว ชาร้อน เป็นต้น ในด้านการกินยา ในอดีตเจ็บป่วยใช้การกินยาแบบพื้นบ้าน ไม่ว่าจะเป็น “กินยาหมอลวง” และ “กินยาหม้อ” เมื่อความเจริญทางแพทย์แผนตะวันตกแพร่เข้ามา คนเริ่มบริโภค “ยาแอสไพริน” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2475 ใช้ยาแก้ปวดรักษาไข้ คือ พาราเซตามอล ไทลินอล เป็นต้น ส่วนการกินหมาก เริ่มจากสมัยรัชกาลที่ 1 “หมาก” เป็น “อาหารที่เคี้ยวประจำชาติ เช่น เขาไม่ขาดหมาก แม่ปรงกินหมาก จนพันด่างมรวาจะแสงสีปีกแมลงทับ” (Kru Liam, 2001: 571) คนไทยสมัยนั้นนิยมมีฟันดำจึงเป็นส่วนหนึ่งที่นิยมเคี้ยวหมากกันอย่างแพร่หลาย ค่านิยมที่คนไทยสมัยนั้นยอมรับจนถึงถือเป็นมติของสังคม

4.2 ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ “วัฒนธรรมการกิน” เช่น วัฒนธรรมการกินข้าว แต่เดิมใช้ “กินเข้า” ความหมายเหมือนกับ “กินข้าว” สิ่งที่เปลี่ยน คือ ประเด็นเรื่องการใช้ภาษา วัฒนธรรมการกินเหล่า “กินสุรา” ปรากฏในปี พ.ศ. 2475 ต่อมาหลังปี พ.ศ. 2475 คนนิยมเรียกชื่อเหล้าตามชื่อเรียกของสุรานำเข้าดังปรากฏครั้งแรกในปี พ.ศ. 2500 เช่น “ท่านขุนอาจเลี้ยงแขกด้วยกาแพใส่นม หรือน้ำอัดลมสักแต่ไอ้แขกของผมนั้นจะกินแต่คองญัก สก๊อชต์ แชมเปญ” (Phanom Thian, 1982: 305) วัฒนธรรมการกินก๋วยเตี๋ยว ในสมัยจอมพล ป. พิบูลสงคราม ให้ปฏิบัติตามรัฐนิยมกินและขายก๋วยเตี๋ยวเพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศที่ตกต่ำในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เรียกว่า “วัฒนธรรมก๋วยเตี๋ยว” (Santiratpakdi, 2004: 273) ปัจจุบันนี้ก๋วยเตี๋ยวลายเป็นอาหารหลักประเภทหนึ่งของคนไทย อาจกล่าวได้ว่าในด้านปัจจัยทางสังคมมีผลต่อคำที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “กิน” ข้างต้น แสดงให้เห็นทั้งวัฒนธรรมตะวันตก และตะวันออกที่แพร่เข้ามาในสังคมไทยผ่านการเปลี่ยนแปลงการปกครอง การได้รับการศึกษาจากตะวันตกที่ส่งผลต่อค่านิยมในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ค่านิยมด้านการกิน ค่านิยมด้านการแต่งงาน เป็นต้น ซึ่งคนไทยต่างก็นำมาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับวิถีชีวิตและการดำรงชีวิตในแต่ละวัน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติและภาษาศาสตร์ปริชาน ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตดังนี้

1. ด้านความหมายเชิงประวัติและความหมายตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน

1.1 ความหมายเชิงประวัติ พบทั้งในลักษณะความหมายตรงและความหมายขยายออกไป แสดงถึงการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาในด้านอาหารการกินทั้งในด้านเครื่องดื่ม เช่น กินสุรา กินวิสกี้ กิน

แฮมเปญ เป็นต้น ส่วนคำว่ากินที่แสดงการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัด ได้แก่ หากิน พบในความหมายกว้าง ๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงชีพด้วยอาชีพทั่ว ๆ ไป ต่อมาได้ระบุดังไปเป็นอาชีพเฉพาะกลุ่ม เช่น ผู้หญิงหากิน ที่หมายถึงอาชีพโสเภณี เป็นต้น

1.2 ความหมายที่ขยายออกไปของคำว่า “กิน” ดังเช่น กรณี “อยู่กิน” ปกติใช้กล่าวถึงการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันของผู้ที่เป็นสามีภรรยาหลังแต่งงานกัน แต่ในปัจจุบัน “อยู่กิน” เพิ่มการนำไปใช้โดยใช้เรียกชายหญิงทั่วไปที่ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันก่อนแต่งงาน ดังนั้น “อยู่กิน” จึงไม่ได้ใช้จำกัดเฉพาะบุคคลที่ร่วมทุกข์สุขกันหลังแต่งงานเท่านั้น

1.3 ความหมายตามแนวภาษาศาสตร์ปริชานของคำว่า “กิน”

1.3.1 ความหมายอุปลักษณ์ของคำว่า “กิน” ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตได้ว่า ระบบความคิดของคนต่อสรรพสิ่งรอบตัว นอกจากจะแสดงให้เห็นความหมายในลักษณะการเปรียบเทียบ ยังแสดงถึงรูปภาพต่าง ๆ ที่ปรากฏร่วมกับ “กิน” เสมือนรูปภาพเป็นสรรพสิ่ง อาหาร ที่สามารถกินได้ หรือนำเข้าสู่ร่างกาย ความหมายที่เกิดขึ้นจึงสะท้อนความหมายที่มีหลายความหมายของภาษาและสะท้อนการเปลี่ยนแปลงทางความหมายที่เป็นผลมาจากการปรากฏร่วมกัน เช่น กินใจ กินเมือง กินพื้นที่ กินเงินเดือน กินตำแหน่ง กินผิว กินเมีย กินเวลา กินเหยื่อ กินไข่ออง กินกัน กินเส้น กินอุดมคติ กินทียบ

1.3.2 ความหมายขยายออกไปเป็นสำนวนของคำว่า “กิน” ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า สำนวนที่ปรากฏจากการวิเคราะห์ มีลักษณะการเพิ่มคำ ตัดคำ และเปลี่ยนคำ แสดงให้เห็นว่าสำนวนที่เกิดขึ้นแม้จะมีการเปลี่ยนแปลงแต่ความหมายยังคงเดิม เช่น สำนวน “นอนกับดินกินกับหญ้า” ซึ่งสำนวนที่พบในปัจจุบันใช้ว่า “นอนกลางดินกินกลางทราย” (Royal Society, 2018: 45) สำนวนต่อมา คือ “ปากกินเกลือกินปลาร้า” ปัจจุบันตัดคำให้สั้นลง เหลือเพียง “ปากปลาร้า” (Royal Society, 2018: 53) ซึ่งเป็นสำนวนที่เข้าถึงผู้ใช้มากกว่าและเมื่อนำไปใช้ก็เข้าถึงบริบท ตลอดจนสถานการณ์ที่นำไปใช้ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าสำนวนดังกล่าวยังคงความหมายเกี่ยวกับการพูด ยังคงปรากฏใช้ในปัจจุบันในความหมายเดิม

2. ด้านปัจจัยที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำว่า “กิน” ผู้วิจัยสรุปประเด็นได้ดังนี้

2.1 สังคมไทยสมัยก่อนกับสังคมไทยปัจจุบันมีความแตกต่างกัน หลังจากที่เคยก่อนรับวัฒนธรรมตะวันตก (อินเดีย) มาช้านาน เมื่อรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาจึงมีการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตให้เป็นแบบตะวันตกมากขึ้น ประเด็นนี้ตรงกับที่ ศศิวิมล สันติราษฎร์ภักดี (Santiratpakdi, 2004: 263) ได้กล่าวถึงประเด็นการรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมาใช้และรับเป็นวัฒนธรรมไทยว่า ...การเปลี่ยนชีวิตให้ทัดเทียมอารยธรรมตะวันตก มีการใช้ชีวิตที่หรูหราฟุ่มเฟือยทั้งในด้านการเป็นอยู่ทั้งเครื่องแต่งกาย กิริยามารยาทตลอดจนวิธีการพูด อาหารการกิน และเหล่า บุหรืชนิดต่าง ๆ เป็นความนิยมที่เกิดขึ้น

2.2 คนไทยมีค่านิยมในเรื่องอาหารการกินที่เลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตก รวมทั้งรับเอาวิธีการกินแบบอย่างจีนและตะวันตกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ได้แก่ กินเหล้า กินโต๊ะ กินบาเกตต์ กินคอนญัค กินแฮมเปญ กินสก็อชต์ กินเค้ก กินขนมปัง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวกลายเป็นวัฒนธรรมการกินที่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของคนไทยมาจนถึงปัจจุบันนี้

จากการศึกษาวิเคราะห์เรื่องความหมายของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาเชิงประวัติ และภาษาศาสตร์ปริชาน ความหมายที่เกิดขึ้นมีทั้งความหมายในเชิงบวกและความหมายในเชิงลบ เช่น “กินใจ” ความหมายในเชิงบวก คือ ประทับใจ ส่วนความหมายในเชิงลบ คือ ทำให้ทุกข์ใจ ประเด็นนี้สอดคล้องกับ อุลล์แมนน์ (Ullmann, 1970) ที่กล่าวว่า สาเหตุการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเป็นการเปลี่ยนแปลงทางความหมาย ที่เกิดจากสาเหตุที่มาจากภาษา นอกจากนั้นยังเกิดจากสาเหตุทางสังคมมีการใช้คำหนึ่งเฉพาะเจาะจงลงไป จากข้อมูล ได้แก่ กินไข่แดง กินหีบหมาก กินโต๊ะ ตัวอย่างเช่น ส่วนวนที่มีการใช้เปลี่ยนแปลงไปโดยเปลี่ยนผู้ใช้หรือ ผู้ถูกกระทำในสถานการณ์การถูกล้วงเงินจากผู้หญิงไปเป็นผู้ชาย เช่น “กินไข่แดง” หรือปัจจุบันใช้ “เจาะไข่แดง” โดย “กินไข่แดง” (ภาษาปาก, ส่วนวน) ทำลายความบริสุทธิ์ของผู้หญิง ตัวอย่างเช่น “พวกเธออย่าไปหลงคารม เจ้าหนุ่มคนนั้นนะ เดียวก็ถูกหลอกกินไข่แดงหรอก” ส่วน “เจาะไข่แดง” ตัวอย่างเช่น “ผู้หญิงคนนี้ถูกเจาะไข่แดง ไปแล้ว” (Royal Society, 2013: 11) ในกรณีนี้ “กินไข่แดง” สังคมให้อิสระผู้หญิงยุคปัจจุบันให้สามารถทำใน สิ่งที่ใจคิดกับการกระทำตรงกันได้ ดังนั้นผู้ชายจึงสามารถถูกล้วงละเมิดทางเพศจากฝ่ายหญิง

ประเด็นข้อสังเกตอื่น ๆ ที่ค้นพบ ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา ประเด็นที่พบ คือ การใช้ “คำไวพจน์” (synonym) ของคำว่า “กิน” ในภาษาไทยมีคำที่มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “กิน” ซึ่งผู้วิจัยค้นพบ เช่น คำว่า “ละเลียด” (Chulamane, 2017: 59) “...นางย้อยก็ค่อย ๆ ละเลียดขนมหวานเข้าปาก กระทั่งหมดไปสามห่อ...” เป็นต้น รวมทั้งคำอื่น ๆ ที่ปรากฏจากนวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ ได้แก่ *เคี้ยว ดืม แดก ทาน บริโภค ยัด รับประทาน ลิ้มรส เสพ* หากนำคำเหล่านี้ที่ศึกษาด้วยภาษาศาสตร์เชิงประวัติในด้านการศึกษาพัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงของคำเหล่านี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2447 จนถึงปัจจุบันจะทำให้ทราบถึงลักษณะความหมายที่เกิดขึ้นเมื่อ คำดังกล่าวข้างต้นปรากฏร่วมกับคำอื่น ๆ ด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการสอนเรื่องความหมายของคำว่า “กิน” เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจระบบความคิด คนไทยในเรื่องการกิน รวมทั้งความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปของคำว่า “กิน”

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรนำทฤษฎีภาษาศาสตร์ปริชาน แนวคิดอุปลักษณ์โนทัศน์ และแนวคิดเรื่องความหมายเชิงประวัติ มาศึกษาโนทัศน์การกินในวรรณกรรมไทยถิ่นเหนือและในวรรณกรรมไทยถิ่นอื่น ๆ เช่น วรรณกรรมไทยถิ่นอีสาน วรรณกรรมไทยถิ่นใต้ เพื่อให้เห็นว่าผู้ใช้ภาษาไทยถิ่นนั้น ๆ มีระบบความคิดในเรื่องการกินอย่างไร

จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

เอกสารรับรองการยกเว้นการพิจารณาจริยธรรมโครงการวิจัย โดยสำนักงานคณะกรรมการจริยธรรม การวิจัยในคน มหาวิทยาลัยพายัพ (AF 08-02) COE NO. 64/002 PYU_REC No. 63/074 วันที่รับรองการยกเว้น พิจารณาจริยธรรม (วันที่ 7 มกราคม 2564)

References

- Botan (Sirisingha, Supa). (2000). **That Woman Named Bunrot (ผู้หญิงคนนั้นชื่อบุญรอด)**. Bangkok: Chomromdek.
- Bunthawee, Kamphun. (1976). **A Son of the Northeast (ลูกอีสาน)**. Bangkok: Bannakit.
- Chulamane (Thiangtham, Niphon). (2017). **Repercussion (กรรมกรรม)**. Bangkok: Saengdao.
- Chumphon, Prathip. (2003). **The Call of The Water (เสียงเพรียกจากท้องน้ำ)**. Bangkok: Praew Publishing.
- Chupinit, Malai. (1953). **Suek Anong (ศึกอนงค์)**. Bangkok: Silapabanakarn.
- Dokmai Sot (Nimmanhemmin, Buppha, M.L.). (2018a). **Her Enemy (ศัตรูของเจ้าหล่อน)**. Bangkok: Burapasarn.
- Dokmai Sot (Nimmanhemmin, Buppha, M.L.). (2018b). **Noblesse Oblige (ผู้ดี)**. Bangkok: Burapasarn.
- Evans, V., & Green, M. (2006). **Cognitive Linguistics: An Introduction**. London: Routledge.
- Faculty of Arts, Chulalongkorn University. (2020). **National Thai Language Corpus Under the Royal Patronage of Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn (คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี)**. [Online]. Retrieved May 18, 2020 from <http://www.arts.chula.ac.th/ling/tnc/>
- Golap Chan (Jirakongpipat, Petai). (2019). **Typhoon (ไต้ฝุ่น)**. Bangkok: Praew Publishing.
- Hemamoon, Utis. (2009). **Secret Hideout (ลับแลแก่งคอย) (3rd ed.)**. Bangkok: Praew Publishing.
- Hock, H. H. (1991). **Principles of Historical Linguistics (2nd ed.)**. Berlin: Mouton de Gruyter.
- Khanitthanon, Wilaiwan. (1983). **Historical Linguistics: The Development of the Thai Language and English (ภาษาศาสตร์เชิงประวัติ: วิวัฒนาการภาษาไทยและภาษาอังกฤษ)**. Bangkok: Thammasat University Press.
- Kor Surangkanang (Khangsiri, Kanha). (2003). **Ban Sai Thong (บ้านทรายทอง)**. Bangkok: Na Banwanakam Group.
- Kor Surangkanang (Khangsiri, Kanha). (2018). **The Prostitute (หญิงคนชั่ว)**. Bangkok: Na Banwanakam Group.
- Korbjitti, Chart. (1983). **The Judgement (คำพิพากษา)**. Bangkok: Ton Mak.
- Kritsana Asoksin (Cholasuek, Sukanya). (2000). **Throne of Leaves (บุษบกใบไม้)**. Bangkok: Double-Nine Printing.
- Kritsana Asoksin (Cholasuek, Sukanya). (2014). **Ruea Manut (เรือนมุษย์)**. Bangkok: Puendee.
- Kru Liam (Vindubrahmanakul, Liam). (2001). **Forgiveness (ความไม่พยาบาท) (2nd ed.)**. Bangkok: Double-Nine Printing.

- Lakoff, G. (1987). **Women, Fire, and Dangerous Things: What Categories Reveal about the Mind**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (2003). **Metaphors We Live By**. Chicago: The University of Chicago Press.
- Laophairoj, Rujiwan. (2017). A Study Polysemy of the Word ăn “to eat” in Vietnamese: Cognitive Linguistics Theory (การศึกษาคำหลายความหมายคำว่า “กิน” ในภาษาเวียดนาม: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน). **Journal of Language and Culture**, 36(2): 29-44.
- Leowarin, Win. (1994). **Democracy, Shaken & Stirred (ประชาธิปไตยบนเส้นขนาน)**. Bangkok: Company 113 Ltd.
- Lu, X. H., & Park, K. E. (2019). A Cognitive Linguistic Study on the Polysemous Verb “KIN (‘to eat’)” in Thai (ปรากฏการณ์พหุนัยของคำว่า “กิน” ในภาษาไทย: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน). **Journal of Korean Association of Thai Studies**, 25(2): 31-64.
- Nai Kaew Nai Kwan (His Majesty King Vajiravudh). (1967). **A Story of Thong-In (นิทานทองอิน)**. Bangkok: Kurusapa Printing Ladphrao.
- Nitiprapa, Weeraporn. (2015). **Blind Earthworm in the Labyrinth (ไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต)**. Bangkok: Matichon.
- Nitiprapa, Weeraporn. (2018). **The Dust of Buddhist Era and Recalling the Memory of the Black Rose Cat (พุทธศักราชอัสตงกับทรงจำของทรงจำของแมวกุหลาบดำ)**. Bangkok: Matichon.
- Ogden, C. K., & Richards, I. A. (1972). **The Meaning of Meaning: A Study of the Influence of Language Upon Thought and of the Science of Symbolism**. London: Routledge.
- Phad Pasikorn (Wisetsuvarnabhumi, Wisanuchart). (2015). **Whirl Away in the Passage of Time (พลั่วไปในพริ้วเวลา)**. Bangkok: Praew Publishing.
- Phanom Thian (Wisetsuvarnabhumi, Chatchai). (1982). **La-ong Dao (ละอองดาว)**. Bangkok: Khlang Witthaya.
- Phu, Kradad (Thammakaew, Thanat). (2014). **Banish (เนรเทศ)**. Bangkok: Matichon.
- Pramoj, Kukrit, M.R. (2011). **Four Reigns (สี่แผ่นดิน)**. Bangkok: Dokya Publishing.
- Raiyawa, Nikom. (2002). **High Banks, Heavy Log (ตลิ่งสูง ชุงหนัก)**. Bangkok: Nam Aksorn Kanpim.
- Rapeephat, Akaddamkerng, M.C. (2003). **Drama of Life (ละครแห่งชีวิต)**. Bangkok: Praew.
- Riam Eng (Chupinij, Malai). (2000). **Thung Maharat (ทุ่งมหาธาต)**. Bangkok: Bannakit.
- Rosch, E. (1975). Cognitive Representations of Semantic Categories. **Journal of Experimental Psychology: General**, 104(3): 192-233.
- Royal Society. (2013). **Royal Institute Dictionary, 2011 Edition, Commemorating the Auspicious Occasion of His Majesty the King's 7th Cycle Birthday Anniversary, 5th December 2001**

- (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2544). Bangkok: The Royal Institute of Thailand.
- Royal Society. (2018). **Proverb, Saying, Thai Idiom (ภาษิต คำพังเพย สำนวนไทย)** (17th ed.). Bangkok: The Royal Institute of Thailand.
- Sainimnuan, Wimon. (2000). **Amata (อมตะ)**. Bangkok: Siam-Prathet.
- Santiratpakdi, Sasiwimon. (2004). **Scene of Life on Four Reigns: Real Life Behind the Scenes of Royal Girls, Villagers, and Western Fashion (ฉากชีวิตสี่แผ่นดิน: ชีวิตจริงหลังฉากนิยายของสาวชาววัง ชาวบ้าน และแฟชั่นฝรั่ง)**. Bangkok: Amarin Printing and Publishing.
- Schendl, H. (2001). **Historical Linguistics**. Oxford: Oxford University Press.
- Senee Saowapong (Bamrungpong, Sakdichai). (2001). **Wanlaya's Love (ความรักของวัลยา)**. Bangkok: Matichon.
- Sifa (Mahawan, Srifra, M.L.). (1974). **Khao Nok Na (ข้าวนอกนา)**. Bangkok: Khlangwitthaya.
- Sriburapha (Saypradisth, Kuhlab). (1993). **A Forward Glance (แลไปข้างหน้า)**. Bangkok: Dokya Publishing.
- Sriburapha (Saypradisth, Kuhlab). (1994). **Manhood (ลูกผู้ชาย)**. Bangkok: Dokya Publishing.
- Sriburapha (Saypradisth, Kuhlab). (2000). **Behind the Painting (ข้างหลังภาพ)**. Bangkok: Dokya Publishing.
- Sriburapha (Saypradisth, Kuhlab). (2005). **War of Life (สงครามชีวิต)**. Bangkok: Matichon.
- Sriburapha (Saypradisth, Kuhlab). (2021). **Until We Meet Again (จนกว่าเราจะพบกันอีก)**. Bangkok: Sripanya.
- Srithong, Wipas. (2014). **The Dwarf (คนแคระ)**. Bangkok: Sommut.
- Sriyong, Montri. (2012). **Rusnee (รูสนี)**. Bangkok: Samanchon Publishing.
- Tonsakulrungruang, Yuwadee. (2008). **A Walk through Spring (รอยวสันต์)**. Bangkok: Prapansarn.
- Ullmann, S. (1970). **Semantics: An Introduction to the Science of Meaning**. Oxford: Basil Blackwell.
- Wongthai, Nuntana. (2018). **Language and Meaning (ภาษาและความหมาย)**. Bangkok: K.C. Interpress.